

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 447/2012-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. D., V., zastúpeného advokátom JUDr. S. K., V., ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a čl. 19 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 2 a čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 1 C 1670/1998 zo 14. septembra 2010, rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 Co 146/2010 z 11. februára 2011 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 236/2011 z 18. apríla 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. D. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. júna 2012 doručená sťažnosť Ing. J. D. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a čl. 19 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 2 a čl. 7 ods. 5 ústavy rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 C 1670/1998 zo 14. septembra 2010, rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Co 146/2010 z 11. februára 2011 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 236/2011 z 18. apríla 2012.

2. Sťažovateľ uviedol, že bol v procesnom postavení navrhovateľa účastníkom konania o ochranu osobnosti, ktoré bolo vedené na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 1 C 1670/1998. V priebehu konania na okresnom súde boli vydané spolu štyri rozsudky, z ktorých tri boli po odvolaní podanom účastníkmi konania krajským súdom vždy zrušené a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Až posledným, v poradí už štvrtým rozsudkom okresného súdu zo 14. septembra 2010 bolo vo veci meritórne rozhodnuté. Okresný súd týmto rozsudkom návrh sťažovateľa zamietol, pretože ho vyhodnotil ako neopodstatnený s tým, že o trovách konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu zo 14. septembra 2010 odvolanie, v ktorom namietal nesprávne skutkové zistenia okresného súdu. O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 4 Co 146/2010 z 11. februára 2011 tak, že napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil, pretože ho vyhodnotil ako vecne správny. Proti rozsudku krajského súdu z 11. februára 2011 podal sťažovateľ dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením

sp. zn. 6 Cdo 236/2011 z 18. apríla 2012 odmietol. Najvyšší súd dospel k názoru, že dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie prípustné nie je, a zároveň nezistil žiadnu z podmienok prípustnosti dovolania v zmysle § 237 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

3. Sťažovateľ v sťažnosti vyjadril svoj názor, že všeobecné súdy nezabezpečili ochranu jeho práv a slobôd. Zverejnený článok, pre ktorý sťažovateľ podal návrh vo veci ochrany osobnosti, mal na jeho osobný a rodinný život negatívny vplyv, a to tak po stránke morálnej, ako aj materiálnej. Sťažovateľ sa snažil domôcť ochrany svojich práv v systéme všeobecného súdnictva, no tejto ochrany sa mu aj napriek značne zdĺhavému konaniu nedostalo. Preto sa cíti stále poškodeným uverejneným článkom, a pretože sa nedočkal ochrany svojich práv zo strany všeobecných súdov, podáva sťažnosť ústavnému súdu.

4. Sťažovateľ v petite sťažnosti navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol takto:

„... aby Ústavný súd Slovenskej republiky vyhovel tejto sťažnosti a aby po ústnom pojednávaní:

1. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu slovenskej republiky a konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o ústavnom súde) rozhodol, že Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom č. k. 5 Obdo 3/2011 zo dňa 27. 1. 2012 porušil:

článok 16 ods. 1, 19 ods. 1 a 2,46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

článok 6 ods. 1, prvú vetu a článok 8 odsek 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (č. 209/1992 Zb.), v spojení s článkom 1 ods. 2 a článkom 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky

2. Podľa § 56 ods. 2 a ods. 3 písm. b) a d) zákona o ústavnom súde:

a/ zrušil uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6 Cdo 236/2011 zo dňa 18. 4. 2012, spolu s nadväzujúcimi predchádzajúcimi rozsudkami Krajského súdu v Prešove zo dňa 11. 2. 2011, č. k. 4 Co 146/2010 a Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 14. 9. 2010, č. k. 1 C 1670/1998-360,

b/ vrátil vec Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie s právnym názorom, že k vydaniu uznesenia Najvyššieho súdu SR č. k. 6 Cdo 236/2011 zo dňa 18. 4. 2012 došlo v rozpore s Ústavou SR,

c/ prikázal, aby Najvyšší súd SR obnovil stav pred porušením sťažovateľovho základného práva.

3. Priznal sťažovateľovi aj náhradu trov tohto konania a tiež aj náhradu trov celého konania pred všeobecnými súdmi (aj prvostupňového, aj odvolacieho a aj dovolacieho konania).“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa tohto ustanovenia zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj

návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

7. Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný petitom sťažnosti (návrhom na rozhodnutie) a môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05). Ústavný súd v úvode konštatuje, že aj keď je sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, formulácia petitu sťažnosti je v rozpore s jej obsahom, resp. z neho nie je jednoznačne zrejmé, proti rozhodnutiu ktorého súdu v systéme všeobecných súdov sťažnosť smeruje. Tento nedostatok bol odstránený sťažovateľom až na základe výzvy ústavného súdu, keď sťažovateľ v odpovedi uviedol, že sťažnosť podal aj proti rozsudku okresného súdu zo 14. septembra 2010 a rozsudku krajského súdu z 11. februára 2011. Ďalej ústavný súd poukazuje na rozpor v bode 1 petitu sťažnosti, kde sťažovateľ namieta rozsudok najvyššieho súdu „č. k. 5 Obdo 3/2011 zo dňa 27.1.2011...“, ktorým mali byť porušené jeho práva. Z obsahu sťažnosti, jej príloh, ako aj z ďalších častí petitu sťažnosti však ústavný súd usúdil, že ide o chybu v písaní a vo vzťahu k najvyššiemu súdu smeruje sťažnosť proti uzneseniu sp. zn. 6 Cdo 236/2011 z 18. apríla 2012.

Podľa čl. 16 ods. 1 ústavy nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená. Obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 19 ods. 1 ústavy každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Podľa čl. 19 ods. 2 ústavy každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch... .

Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

1. K porušeniu práv sťažovateľa rozsudkom okresného súdu zo 14. septembra 2010

8. Ústavný súd vychádza z ústavného princípu subsidiarity svojej právomoci vo vzťahu k všeobecným súdom vyplývajúceho z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého rozhoduje ústavný súd o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Sťažnosťou napadnutý rozsudok okresného súdu už bol predmetom posúdenia krajským súdom pri rozhodovaní o odvolaní podanom sťažovateľom, ktorý v ňom namietal nesprávne skutkové zistenia okresného súdu a následne jeho nesprávne posúdenie veci. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že v nej sťažovateľ uplatňuje argumenty totožné s tými, ktorými odôvodnil svoje odvolanie. Preto vo vzťahu k rozsudku okresného súdu bolo plne v právomoci krajského súdu poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa. Túto možnosť sťažovateľ aj reálne využil podaním odvolania, o ktorom bolo krajským súdom rozhodnuté. Vzhľadom na už uvedený princíp subsidiarity ústavný súd dospel k záveru, že nemá dostatok právomoci na rozhodovanie o namietanom porušení práv sťažovateľa rozsudkom okresného súdu zo 14. septembra 2010.

9. Bolo preto potrebné sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie svojich práv rozsudkom okresného súdu, odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

2. K porušeniu práv sťažovateľa rozsudkom krajského súdu z 11. februára 2011

10. Sťažovateľ sa domáha ochrany základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Okrem toho sťažovateľ namieta tiež porušenie základného práva na súkromie podľa čl. 16 ods. 1 ústavy, základného práva na ochranu ľudskej dôstojnosti podľa čl. 19 ods. 1 ústavy, základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, ako aj práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru.

V súvislosti s namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľ vyjadril v sťažnosti nespokojnosť s napadnutým rozsudkom krajského súdu, pretože podľa neho krajský súd pri rozhodovaní o jeho odvolaní jednoducho akceptoval iba tvrdenia odporcu. Sťažovateľ nesúhlasí s právnym posúdením veci ani s hodnotením vykonaných dôkazov a s tým, že krajský súd podľa neho neprihliadol na predložený

rozsudok Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 4 T 13/1998, ktorým bola autorka inkriminovaného článku uznaná vinnou za spáchania trestného činu ohovárania podľa § 206 ods. 1 a 2 Trestného zákona vo vzťahu k J. G. (tzv. nie vo vzťahu k sťažovateľovi).

11. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu ku všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či

závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07). S ohľadom na tieto atribúty ústavný súd preskúmal rozsudok krajského súdu.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd uvádza, že mu zásadne neprislúcha hodnotiť skutkové zistenia všeobecných súdov a ani výklad zákona, ktorý v danej konkrétnej veci všeobecný súd aplikoval. Krajský súd v napadnutom rozsudku dostatočne konkrétne, zrozumiteľne, no najmä právne korektne odôvodnil názor o správnosti rozsudku okresného súdu zo 14. septembra 2010. Na základe tejto skutočnosti krajský súd potvrdil odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu. Krajský súd svoj právny názor dostatočne odôvodnil aj vo vzťahu k odvolacím námietkam sťažovateľa vrátane sťažovateľom zdôrazňovanej skutočnosti, že autorka inkriminovaného článku bola uznaná vinnou za spáchania trestného činu ohovárania podľa § 206 ods. 1 a 2 Trestného zákona, avšak vo vzťahu k J. G., teda nie k sťažovateľovi. Krajský súd správne uviedol, že táto skutočnosť samotná nebola vo vzťahu k sťažovateľovi spôsobilá zmeniť posúdenie dôvodnosti jeho návrhu. Ústavný súd preto nezistil v napadnutom rozsudku krajského súdu žiadne pochybenia, ktoré by nasvedčovali svojvôli krajského súdu alebo tomu, že by krajský súd jednostranne akceptoval podľa sťažovateľa účelové a nepravdivé tvrdenia odporcu. Nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom krajského súdu vyjadreným v napadnutom rozsudku nezakladá sám osebe záver o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a ani nezakladá oprávnenie ústavného súdu nahradiť ho svojím vlastným. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). Právny názor krajského súdu však takéto nedostatky rozhodne nevykazuje.

12. Ústavný súd preto nezistil v napadnutom rozsudku krajského súdu žiadnu možnosť porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vzhľadom na uvedené, ako aj na to, že obsahom týchto práv nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom

účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, I. ÚS 88/07), dospel ústavný súd k záveru, že sťažnosť je v tejto časti zjavne neopodstatnená, čo odôvodňuje jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

13. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 16 ods. 1 a čl. 19 ods. 1 a 2 ústavy a podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru ústavný súd uvádza:

Judikatúra ústavného súdu je stabilizovaná v tom smere, že všeobecný súd v zásade nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a slobôd hmotného charakteru (kam patria aj uvedené práva), ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavno-procesné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy (napr. II. ÚS 78/05, I. ÚS 392/08), resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z tohto dôvodu je preto v kontexte už uvedeného sťažnosť taktiež zjavne neopodstatnená a navyše v okolnostiach prípadu ústavný súd nezistil, že by mohla byť daná príčinná súvislosť medzi námietkami sťažovateľa a namietaným porušením označených základných práv a slobôd. Ústavný súd preto sťažnosť aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

3. K porušeniu práv sťažovateľa uznesením najvyššieho súdu z 18. apríla 2012

14. Ústavný súd považuje v prvom rade za potrebné poukázať na rozsah preskúmacieho oprávnenia najvyššieho súdu v právnej veci sťažovateľa. Podľa § 236 ods. 1 OSP dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. Dovolanie sťažovateľa smerovalo proti rozsudku krajského súdu z 11. februára 2011, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu zo 14. septembra 2010. Prípustnosť dovolania proti takému rozhodnutiu odvolacieho súdu je obmedzená podľa § 238 ods. 3 OSP iba na také rozhodnutie, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo na potvrdzujúce rozhodnutie, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 OSP. V prípade sťažovateľa však dovolaním napadnutý rozsudok krajského súdu nespĺňal uvedené kritérium prípustnosti dovolania. Najvyšší súd bol preto *ex offico* povinný preskúmať rozsudok krajského súdu

z 11. februára 2011 iba z hľadiska možných vád v zmysle jeho zmätočnosti podľa § 237 OSP, no nebol v danom prípade oprávnený zaoberať sa vecnou správnosťou napadnutého rozsudku krajského súdu.

Ústavný súd sa z odôvodnenia sťažnosťou napadnutého uznesenia najvyššieho súdu presvedčil, že najvyšší súd preskúmal rozsudok krajského súdu z 11. februára 2011 z hľadiska možných vád podľa § 237 OSP, ktoré by zakladali jeho zmätočnosť. Z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu zároveň vyplýva, že samotný sťažovateľ nenamietal konkrétne žiadnu z týchto vád a poukazoval na ne iba všeobecne. Najvyšší súd z obsahu spisu nezistil existenciu žiadneho pochybenia v zmysle § 237 OSP ako podmienky prípustnosti dovolania. Najvyšší súd preto dovolanie sťažovateľa ako neprípustné odmietol. Ústavný súd nezistil v sťažnosťou napadnutom uznesení najvyššieho súdu nič, čo by ho robilo ústavne neakceptovateľných, a teda si vyžadovalo zásah zo strany ústavného súdu. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nemožno považovať za svojvoľné či neodôvodnené, čo by mohlo vyvolať pochybnosti o možnom porušení základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

15. Sťažovateľ sa domáhal tiež ochrany svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a čl. 19 ods. 1 a 2 ústavy a podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru, ktoré mali byť porušené napadnutým uznesením najvyššieho súdu. V tejto časti poukazuje ústavný súd na článok 13 odôvodnenia tohto uznesenia, ktorý sa plne vzťahuje aj na časť sťažnosti, ktorá smeruje proti uzneseniu najvyššieho súdu.

16. Ústavný súd nezistil v uznesení najvyššieho súdu žiadne skutočnosti, ktoré by vyvolávali pochybnosti o možnom porušení označených práv sťažovateľa. Sťažnosť je preto aj v časti, ktorá smeruje proti uzneseniu najvyššieho súdu, zjavne neopodstatnená, čo odôvodňuje jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

17. K namietanému porušeniu čl. 1 ods. 2 a čl. 7 ods. 5 ústavy, ktoré však sťažovateľ vôbec bližšie neodôvodnil, ústavný súd uvádza, že predmetom konania o sťažnosti podľa

čl. 127 ods. 1 ústavy je rozhodovanie o porušení základných práv a slobôd, ktoré sú uvedené v druhej hlave ústavy v druhom až siedmom oddiele. Článok 1 ods. 2 ústavy obsahuje základné ústavné princípy, nie však základné práva a slobody, ktoré by mohol všeobecný súd porušiť a voči ktorému porušeniu by sa mohla fyzická osoba alebo právnická osoba domáhať ochrany pred ústavným súdom v konaní podľa čl. 127 ústavy. Obdobne čl. 7 ods. 5 ústavy upravuje vzťah vnútroštátneho právneho poriadku k medzinárodnému právu, no nie konkrétne základné práva a slobody, a nie je preto priamo aplikovateľný v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Uvedené články ústavy vytvárajú právny základ ochrany základných práv a slobôd upravených v druhej hlave ústavy, ale o ich porušení je ústavný súd oprávnený rozhodovať v iných druhoch konania.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd odmietol sťažnosť aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

18. Keďže došlo k odmietnutiu sťažnosti v celom rozsahu, ústavný súd sa už nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa, pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. októbra 2012